

KLIIC SIĘ (3) *ob impf*

się (2), sie (1).

praes 3 sg klij się (3). ◊ [3 pl kliją się.]

Sł stp brak, Cn: kleić się s.v. kleję, Linde XVI i XVIII w.; poza tym XVII – XVIII w.: kleić się s.v. kleić.

Lepić się do czegoś, łączyć się z czymś; tu przen: dobrze się układać, udawać się; cohaerere Modrz, Cn (3) : prawie się wiec leż klij RejKup r3v.

klić się komu (1): Ale mi tu rzece pilny albo skrętny czytelnik/ obacz iedno iáko íye obiemá tá praktyká nieklij LeovPrzep H2; [Przetoż się takim świeckie łzczeńćia kliją. SkarKaz 130a (Linde).]

Iron. (1): átolí się to wżytko dobrze klij. iużći bęđzie dobrze. ModrzBaz 80v.

Formacje współrdzenne cf KLIIC.

Cf [KLIJACY SIĘ]

ZCh